

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci žalobce: **T. M.**, IČ:, bytem, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č. j. KUJI 55889/2017 ODSH 825/2015 Hor.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 2. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č. j. KUJI 55889/2017 ODSH 825/2015 Hor., kterým žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 6. 2015, č. j. MMJ/OD/2024/2015-12, sp. zn. MMJ/OD/2024/2015. Zároveň se žalobce domáhal zrušení i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
2. Podle napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce jako provozovatel motorového vozidla registrační značky: X spáchal přestupek dle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do

31. 12. 2015) tím, že dne 23. 1. 2015 v 12:55 hodin v obci, na pozemní komunikaci – křižovatka ulic – –, ve směru jízdy z ulice k uliciv rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Neznámý řidič motorového vozidla RZ: se dne 23. 1. 2015 v 12:55 hodin dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu tím, že porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ – povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“. Přestupek byl zaznamenán automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy RedCon při monitorování průjezdu vozidel na červený signál na křižovatce ulic – – v Za uvedené jednání byla žalobci podle § 125f odst. 3 a v souladu § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 4.000 Kč a zároveň povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

3. V podané žalobě žalobce předně namítl, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl uznán vinným ze „správního deliktu provozovatele vozidla“, avšak žalovaný výrok rozhodnutí změnil tak, že se žalobce dopustil „přestupku provozovatele vozidla“, ačkoliv žalobce nebyl obviněn z „přestupku provozovatele vozidla“ a nemohl být z něj uznán vinným.
4. Dále namítl, že řízení proti němu bylo zahájeno příkazem ze dne 15. 5. 2015, č. j. MMJ/OD/2024/2015-5, kdy touto písemností bylo žalobci též sděleno obvinění tak, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, z čehož se nemohl dozvědět, že údajné protiprávní jednání spočívá v porušení § 10 odst. 3 silničního zákona, v návaznosti na porušení § 4 písm. c) silničního zákona, a to tím, že řidič nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“. Řízení podle něj nebylo řádně zahájeno, žalovaný rozhodl odlišně, než jak je uvedeno ve sdělení obvinění, obviněný se nemohl k řízení ani náležitě připravit, když mu nebyl znám jeho předmět.
5. V další námitce brojlil proti porušení svých procesních práv tím, že skutková věta v oznámení o zahájení řízení nebyla shodná se skutkovou větou ve výroku rozhodnutí, neboť výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl formulován obdobně neurčitě jako příkaz a změna rozhodnutí, ke které přistoupil žalovaný, je natolik podstatná, že není možné to aprobovat. Pokud protiprávní jednání mělo spočívat v nerespektování signálu s červeným světlem „Stůj!“, bylo nutné, aby takto bylo protiprávní jednání vymezeno též ve výroku prvostupňového rozhodnutí. V opačném případě totiž ani žalobci nemohlo být zřejmé, proti čemu se má vlastně odvolávat, neboť mu nemohlo být zřejmé, z čeho je uznán vinným, z jakého konkrétního protiprávního jednání. Tím bylo porušeno nejen právo na dvojinstančnost řízení, ale žalovaný se též odchýlil od prvostupňového rozhodnutí natolik výrazně, že rozhodoval o jiném skutku, o jiném protiprávním jednání, když žalovaný rozhodoval o přestupku spáchaném nerespektováním signálu s červeným světlem „Stůj!“, o čemž není ve výroku prvostupňového rozhodnutí ani zmínka.

6. Žalobce dále tvrdil, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Ze správních rozhodnutí není podle žalobce zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Ani se nezabýval tím, jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automat, a rovněž neuvedl, jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014-86). Správní orgán v tomto směru ani neprovedl žádné dokazování a s odkazem na zásadu *in dubio pro reo* tak lze dojít k závěru, že lze předpokládat, že použitý rychloměr automatem nebyl.
7. Následně uvedl, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt nezavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby nedošlo k porušení silničního zákona jeho vozidlem. Údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
8. Dále namítl, že správní orgán nezákonně rozhodoval o sankci, neboť zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu (+ příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení) a tak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno. S ohledem na změnu zákona ke dni právní moci nebyl žalobce schopen přezkoumat, zda bylo možné uložit příslušný druh trestu.
9. Podle žalobce správní orgán vůbec nezohlednil § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex offio*. V této souvislosti odkázal na ustanovení § 112 odst. 3 nového zákona o přestupcích. Žalobce zastává názor, že byly dány podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přítěžující okolnosti a sankce měla mít pouze preventivní charakter.
10. Žalobce dále zastával názor, že uložená sankce ve výši 4.000 Kč je nezákonná, neboť správní orgán v rozhodnutí nekonstatoval jedinou přítěžující okolnost a přesto stanovil sankci při horní hranici zákonného rozmezí s jediným argumentem, že pokud by se protiprávního jednání dopustil řidič, byl by sankcionován přísněji, než provozovatel vozidla, neboť by byl postižen též záznamem bodů a v případě recidivy též zákazem činnosti. Dle názoru žalobce však není takový postup přípustný.
11. A konečně namítal i to, že výrok správního rozhodnutí neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno, neboť ve výroku bylo

konstatováno toliko porušení § 10 zákona o silničním provozu, který je normou s blanketní dispozicí, a porušení § 4 odst. 2) zákona o silničním provozu, který je však také normou s blanketní dispozicí. Správní orgán podle žalovaného neodkázal na další ustanovení právního předpisu, kterým došlo k porušení obecně formulované povinnosti v § 4 odst. c) zákona o silničním provozu a pouze uvedl, že žalobce porušil signál „Stůj!“. Z takové formulace se ani nepodává, že by žalobce jednal protiprávně, když se správní orgán neodkazuje na konkrétní ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno.

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 11. 2017 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že podle jeho přesvědčení není žaloba důvodná. Vyjádřil se stručně k jednotlivým námitkám a konstatoval zejména to, že napadené rozhodnutí je v souladu se závěrem rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 169/2015-21, dále že se v případě prostředku, kterým bylo zjištěno jednání nezjištěného řidiče, jedná z principu věci o automatizovaný prostředek, který monitoruje průjezdy křižovatkou a nikoliv rychloměr. Konstatoval, že ke spáchání přestupku provozovatele vozidla nadále není vyžadováno zavinění. K ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky uvedl, že by ve výroku rozhodnutí bylo citováno, pokud by k jeho aplikaci správní orgán přistoupil, avšak citovaný zákon v době rozhodnutí správního orgánu nebyl účinný. Nesouhlasil ani s tím, že by sankce byla stanovena nezákonně a výrok rozhodnutí byl formulován nedostatečně určitě.
13. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** a napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Předně vypořádání jednotlivých žalobních námitek musí soud zdůraznit, že se jedná o opakovaný přezkum rozhodnutí správních orgánů ve věci totožného správního deliktu ze dne 23. 1. 2015. Tuto skutečnost žalobce v podané žalobě nijak výrazně nereflektuje, avšak činnost žalovaného ve správním řízení byla rozhodnutím zdejšího soudu ve věci sp. zn. 62 A 169/2015 ze dne 4. 7. 2017 jasně předznamenána. Krajský soud v citovaném řízení rozhodl tak, že předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2015, č. j. KUJI 51557/2015, zrušil a zavázal ho jasným právním názorem s tím, že důvod pro zrušení citovaného rozhodnutí spočíval v tom, že nebylo najisto postaveno, zda v daném případě nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem žalobce, neboť vymezení způsobu spáchání protiprávního jednání (porušení jaké povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích se řidič vozidla dopustil) ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela chybělo.

Přestupek provozovatele vozidla

15. Úvodní žalobní námitka s ohledem na přechodná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich není důvodná. Dle ustanovení § 112 odst. 1 citovaného zákona se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, hledí jako na *přestupky* podle tohoto zákona. *Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty*, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost

došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.

16. Žalovaný v nyní posuzované věci rozhodl dne 2. 8. 2017, tedy za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, a je proto dle citovaného ustanovení třeba rozlišovat mezi terminologickým označením deliktního jednání a odpovědností za deliktní jednání. Skutečnost, že žalovaný rozhodoval dle zákona o odpovědnosti za přestupky, jasně vyplývá ze záhlaví napadeného rozhodnutí a stejně tak z výroku napadeného rozhodnutí vyplývá, jaký předpis a v jakém znění byl použit k právní kvalifikaci jednání žalobce.
17. Podle názoru zdejšího soudu rozhodl žalovaný zcela v souladu s přechodnými ustanoveními nové právní úpravy o jednání žalobce terminologicky jako o *přestupku*, neboť rozhodoval po nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, který pojem *přestupek* zavádí jako jednotné označení pro jakákoliv deliktní jednání, dříve označovaná jako přestupky a jiné správní delikty, posuzovaná podle zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého již musel žalovaný, jako podle platné a účinné právní úpravy, rozhodovat.
18. Stejně tak zcela v souladu s citovaným přechodným ustanovením použil pro právní kvalifikaci předpis, který byl platný a účinný do 31. 12. 2015, a to s ohledem na datum spáchání deliktního jednání.
19. Námitka, že byl žalobce obviněn ze správního deliktu provozovatele vozidla, a proto nemůže být uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla, je v kontextu přechodných ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky zcela absurdní, neboť by fakticky bránila stíhání jakýchkoliv jiných správních deliktů, u kterých byl účastník řízení obviněn před 1. 7. 2017 a řízení bylo dokončeno po tomto datu. Tím by byl zcela popřen smysl přechodných ustanovení právní úpravy, *nota bene* v situaci, kdy se jedná pouze o *terminologickou*, nikoliv věcnou změnu, jelikož odpovědnost za jednání je posuzována dle dosavadního, nebo novějšího právního předpisu podle toho, který je pro pachatele příznivější.

Absence řádného sdělení obvinění

20. V případě namítané absence řádného sdělení obvinění se jedná o procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to zejména v případě, pokud by byla dotčena práva žalobce na jeho obhajobu v řízení před správním orgánem. K takové situaci by jistě bez pochyby mohlo dojít v případě, když by nebylo z příkazu možno seznat, pro jaký skutek byl žalobce stíhán. Takovou těžkou procesní vadu soud v nyní projednávané věci neshledal.
21. Je sice pravdou, že ve výroku příkazu je uvedeno jako deliktní jednání pouze delikt provozovatele motorového vozidla s odkazem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona, nicméně z následného průběhu správního řízení a konečně i úspěšného řízení před soudem je jasně patrné, že žalobci byly zachovány všechny prostředky právní ochrany, které sám zjevně úspěšně uplatnil.

22. Způsob uplatňování dalších námitek, které se vztahují k původnímu správnímu řízení před správním orgánem prvního stupně, jež používá žalobce, je podle názoru soudu zcela nepřijatelný a jedná se o zjevné obstrukční praktiky. V původním správním řízení byl žalobce pasivní, poté uplatnil část žalobních námitek v prvním řízení před soudem a nyní uplatňuje další námitky, které mohl a měl uplatnit již v původním řízení.
23. Za této procesní situace nepovažuje soud za důvodné dotčení práv žalobce na jeho procesních právech a za zcela absurdní pak argumentaci, že se nemohl na řízení řádně připravit, jelikož mu nebyl znám jeho předmět. Vlastní skutkové jednání i jeho právní kvalifikace jsou jasně popsány odůvodnění příkazu a totožnost jednání i jeho právní kvalifikace byla po celou dobu řízení zachována. Stejně tak např. z listiny ze dne 15. 6. 2015 (vyjádření žalobce ke spisu) je zřejmé, že si byl vědom, pro jaké jednání byl stíhán („*Obviněný zásadně popírá, že by jeho vozidlo projelo křižovatkou na červenou. Je si jist, že řidič vozidla na červenou zastavil.*“). Obdobně je jasně patrná jeho známost stíhaného deliktu i z obsahu podané žaloby ve věci sp. zn. 62 A 169/2015, kde argumentoval i ve vztahu k samotné křižovatce a světelným signálům na ní.
24. Nad rámec uvedeného musí soud zdůraznit, že jak ve správním řízení, tak v řízení před soudem byl žalobce zastoupen osobami, které se výslovně specializují na případy dopravních přestupků a správních deliktů provozovatelů motorových vozidel.
25. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že ve věci nedošlo k takové procesní vadě při zahájení řízení, která by měla natolik závažný dopad do procesních práv žalobce, aby odůvodňovala zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Formulace výroku

26. Soud nijak nezpochybňuje ani tvrzení žalobce, že nedostatečná formulace skutkové věty v oznámení o zahájení řízení (v příkazu) a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je shodná. Konečně toto byl také důvod, proč zdejší soud zrušil předcházející rozhodnutí žalovaného. Ve zrušujícím rozhodnutí nedospěl zdejší soud k nutnosti zrušit zároveň rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a ponechal toto na úvaze žalovaného s tím, že nelze vyloučit, že žalovaný zjedná nápravu přímo v odvolacím řízení.
27. Podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.
28. Z obsahu správního spisu (viz výše k obsahu příkazu v předmětné věci) soud dovodil, že popis skutkového jednání byl správním orgánem obsažen v odůvodnění příkazu a stejně tak byl obsažen i v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jak již soud

vedl výše, tyto skutečnosti umožňovaly žalobci dostatečně určitým způsobem identifikovat deliktní jednání a umožňovalo mu zároveň i realizovat úkony procesní obrany.

29. Fakt, že se skutková věta nenacházela ve výroku rozhodnutí, způsoboval jeho nezákonnost, nikoliv nepřezkoumatelnost, což by bylo důsledkem absence popisu skutku i v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Popis obsažený v odůvodnění obou rozhodnutích správního orgánu prvního stupně (příkaz i rozhodnutí ve věci samé) pak jasně odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a odpovídá i skutkové větě, kterou převzal do svého nového rozhodnutí žalovaný.
30. Jak již soud uvedl, nejméně z listiny ze dne 15. 6. 2015 (vyjádření žalobce ke spisu) je zřejmé, že si byl žalobce vědom, pro jaké jednání byl stíhán („*Obviněný zásadně popírá, že by jeho vozidlo projelo křižovatkou na červenou. Je si jist, že řidič vozidla na červenou zastavil.*“). Způsob procesní obrany, který si žalovaný zvolil, tj. faktická procesní pasivita a rezignace na realizaci jakékoliv procesní obrany v odvolacím řízení tak podle soudu nebyla důsledkem toho, že by mu snad nemohlo být zřejmé, proti čemu se má vlastně odvolávat, neboť mu nemohlo být zřejmé, z čeho je uznán vinným, z jakého konkrétního protiprávního jednání, nýbrž předem vykonstruované standardní procesní strategie spojené s činností společnosti Fleet Control s.r.o. a s ní spojenými subjekty. Schopnost věcné argumentace proti obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně osvědčil žalobce i v původní žalobě, kde byl schopen argumentovat i proti jednotlivým směrům a světelným signálům na dotčené křižovatce.
31. Podle názoru soudu tak nedošlo k porušení dvojinstančnosti řízení v řízení po zrušení předcházejícího rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný vycházel ze stejných podkladů a rozhodl o totožném deliktním jednání, které bylo věcně i právně popsáno v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Nemohlo tak dojít k negativním důsledkům pro žalobce na možnosti odvolat se, neboť tento byl o deliktním jednání zpraven dostatečně určitě, aby mohl včas věcně hájit svá práva, což neučinil.
32. Soud nesouhlasí ani s tvrzením, že se žalovaný odchýlil od rozhodnutí prvostupňového natolik výrazně, že rozhodoval o jiném skutku, o jiném protiprávním jednání, když žalovaný rozhodoval o přestupku spáchaném nerespektováním signálu s červeným světlem „Stůj!“, o čemž není ve výroku prvostupňového rozhodnutí ani zmínka. Bezpochyby je totožnost skutku třeba odvozovat primárně od jeho vyjádření ve výroku rozhodnutí proto, aby se zabránilo zaměnitelnosti deliktních jednání. Jinak by nebylo třeba klást takový důraz na formulaci skutkových vět správních rozhodnutí. Konečně absence řádné formulace skutkové věty byla důvodem zrušujícího rozhodnutí ve věci sp. zn. 62A 169/2016, nicméně z nyní projednávané věci nevyplývají žádné pochybnosti o tom, že by se jednalo o jiné deliktní jednání, když popis jednání ve skutkové větě napadeného rozhodnutí zcela odpovídá popisu jednání z odůvodnění předcházejících rozhodnutí, která odpovídají obsahu správního spisu. Jedinou změnou je formulační nahrazení pojmu správní delikt pojmem přestupek, k čemuž viz výše.
33. V případě nesprávného postupu žalovaného dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu by se mohlo jednat jediné o procesní vadu, avšak soud nedospěl k závěru, že by

tvrzení žalobce v bodu II. žaloby obsahovala jakékoliv skutečné, reálně hrozící zásahy do jeho ať již hmotných nebo procesních práv, jelikož obecná hypotetická tvrzená dotčení práv žalobce související se ztíženou možností se odvolat, jsou jednoznačně vyvrácena obsahem správního spisu.

Měření automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy

34. Tato žalobní námitka (citovaná detailně v úvodu rozsudku) je nedůvodná už ze své samotné podstaty, neboť podstatou zjištěného správního deliktu nebyla nepřiměřená rychlost, která by byla zjištěna *rychloměrem*, o kterém žalobce v této žalobní námitce hovoří a u kterého mělo být definováno to, proč ho správní orgán považuje za automat. Podstatou deliktního jednání bylo nerespektování červeného světelného signálu Stůj! a následný průjezd křižovatkou na červenou.
35. Za této skutkové situace nevidí soud důvod, aby se správní orgán zabýval použitým *rychloměrem*, jelikož spáchaný delikt nebyl zjištěn *rychloměrem*.
36. Přesto se soud v obecné rovině touto námitkou zabýval a konstatuje, že ani ve vztahu k zařízení RedCon, kterým byl zjištěn průjezd křižovatkou, není důvodná. Obsahem správního spisu je CD s videosekvenčním záznamem, který je výstupem z kamery automatizovaného systému RedCon pro monitorování průjezdu křižovatkou. Povahu tohoto systému žalobce nijak nezpochybnil. Stejně jako u rychloměrů je podle názoru soudu podstatné, že se jedná o zařízení, které automaticky sleduje určitý prostor, aniž by obsluha zařízení volila konkrétní vozidlo, které bude systémem sledováno. Tato skutečnost je předloženým videozáznamem zcela jasně prokázána. Prokazuje ji nad rámec toho i výstup ze systému RedCon, který je součástí správního spisu, a který deklaruje zpoždění oproti červenému signálu Stůj!.
37. Soud má tak za prokázané splnění podmínek ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Zavinění – nezákonně stanovená legisvakance zákona č. 183/2017

38. Žalobce v další části žaloby zpochybňoval otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017.
39. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
40. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je

patrně z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.

41. Krajský soud v posuzované věci neshledal důvod pro postoupení věci Ústavnímu soudu dle ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť nedošel k závěru, že zákon č. 183/2017 Sb. by byl z důvodu protiústavně stanoveného data nabytí účinnosti v rozporu s ústavním pořádkem. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodávce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Tak tomu bylo například i v případě zákona č. 460/2016 Sb., jež představoval, mimo jiné, první novelu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který byl ve sbírce zákonů vyhlášen dne 30. 12. 2016. Část této novely týkající se rozhodování o přezkumu osob zbavených či omezených ve způsobilosti k právním úkonům před 1. 1. 2014 nabyla účinnosti téhož dne, kdy byl zákon vyhlášen.
42. Stejně tak zákon č. 183/2017 Sb. změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodávce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
43. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

44. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

Sankce – neuvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno

45. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že z rozhodnutí nelze seznat, zda je výše uložené sankce zákonná a zda bylo tento druh trestu v předmětné výši možno uložit. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí odkázal na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2015.
46. Žalobce sice zpochybňuje aplikaci ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, nicméně pomíjí, že žalovaný změnu ustanovení v čase reflektoval závěrem svého rozhodnutí na str. 6 odkazem na přechodné ustanovení § 112 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. Je sice pravdou, že zákon č. 183/2017 Sb., který novelizoval předešlé znění, v bodě 40 stanovil, že „V § 125f se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní: „(3) K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.“. Dosavadní odstavce 3 až 5 se označují jako odstavce 4 až 6.“, avšak s ohledem na intertemporální ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky správně žalovaný aplikoval ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění: „Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč“.
47. Zároveň ze stejného důvodu, tj. s ohledem na intertemporální ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, není důvodná ani ta část námítky, která směřuje do zpochybnění odkazu na ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu. Opět je třeba konstatovat, že žalovaný řádně s odkazem na zákon o odpovědnosti za přestupky aplikoval ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2015, dle kterého se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
48. Žalobce se měl dopustit porušení povinnosti mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Z výroku je jasně seznatelné, podle kterých ustanovení správní orgán výši pokuty stanovoval.
49. S ohledem na žalovaným odkazované ustanovení § 112 odst. 5 zákona o odpovědnosti za přestupky (dle kterého bylo-li řízení o přestupku a řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, pravomocně skončeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se při přezkumném řízení nebo novém řízení

podle tohoto zákona) dopadá na věc i ustanovení § 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, které v odstavci 1 stanovuje, že odpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Odstavec 6 téhož ustanovení zároveň určuje, že pachatelé lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje.

50. K § 2 odst. 6 zákona o odpovědnosti za přestupky zákonodárce v důvodové zprávě uvedl: *„Pachatelé lze uložit pouze takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Správní trest se ukládá podle zákona účinného v době spáchání přestupku, ale uložit lze pouze takový druh správního trestu, jehož uložení dovoluje zákon účinný v době rozhodování o tomto přestupku. Toto ustanovení je výjimkou ze zásady vyjádřené v předchozím ustanovení, podle kterého se zásadně posuzuje trestnost činu podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, i ze zásady, že dřívějšího nebo nového zákona má být užito jako celku. Důvodem takovéto právní úpravy je to, aby nevznikaly problémy s výkonem správního trestu, který by již účinný zákon neobsahoval.“*
51. Soud při posouzení současné i předcházející právní úpravy dospěl k závěru, že v souladu s § 112 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je druh a výměra správního trestu v obou předmětných zněních stejná, a proto žalovaný správně použil dosavadní úpravu, jelikož obě jsou v otázce druhu a výměry sankce totožné. Žalobce nemůže mít žádných pochyb o stanovené sankci, když se její úprava nijak nezměnila a zůstala stále stejná.

Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení

52. Dále žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
53. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se žalovaný musel vypořádat s tím, zda přistoupí, či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.
54. Vzhledem ke skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ustanovení § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobu mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zákona č. 40/2009, trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.
55. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek, 1) má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné 2) a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
56. Oproti tomu dle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a)

vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.

57. Důvodová zpráva k zákonu o odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravujících skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správnímu orgánu umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.
58. Z předpisů trestního práva jednoznačně vyplývá, že soud musí při stanovení trestu uvést, jak posoudil polehčující a přitěžující okolnosti, nicméně dle ustanovení § 39 odst. 4 trestního zákoníku k okolnosti odůvodňující mimořádné snížení trestu odnětí svobody nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující.
59. Obdobná právní úprava v případě přestupků sice absentuje, nicméně je z citovaného ustanovení § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčující. Nejedná se novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Podle názoru zdejšího soudu nemá tudíž správní orgán ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal.
60. V žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici, nezačínání dalšího řízení) samy o sobě podle názoru soudu nenaplnují důvody pro *mimořádné* snížení pokuty pod spodní hranici a některé v souzené věci konečně ani nenastaly. Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z toho benefícia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasné patná procesní strategie založena na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt.
61. Zároveň je třeba upozornit na to, že žalobce se v bodu VI. odst. 5 mýlí v tom, že mu byla pokuta uložena na spodní hranici zákonné sazby, když naopak správní orgán prvního stupně zcela úmyslně volil sankci v horní polovině sazby. O vnitřním nesouladu žaloby svědčí i to, že v tomto bodu mluví žalobce o spodní hranici sazby, ale v následujícím bodu brojí proti nezákonné výši sankce, kde už brojí proti sankci v horní polovině sazby.
62. Krajský soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.

Sankce – nezákonná výše

63. V další žalobní námitce žalobce brojil proti výši uložené sankce a způsobu, kterým k ní správní orgán dospěl, resp. proti jejímu odůvodnění. Silniční zákon stanoví pro výši sankce za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) rozmezí od 2.500 Kč do 5.000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil celý výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uložil žalobci pokutu ve výši 4.000 Kč.
64. Správní orgán prvního stupně při svém rozhodování přihlédl zejména k nutnosti naplnit preventivní účel sankce, kdy provozovateli vozidla nehrozí za správní delikt žádná jiný negativní následek, než finanční postih. Žalovaný doplnil, že spácháním deliktního jednání mohlo dojít k ohrožení majetku a zdraví ostatních účastníků silničního provozu.
65. Je třeba zdůraznit, že správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (pozn. podtržení doplněno zdejší soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.
66. Soud při posouzení této námítky přihlédl především k tomu, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývají skutečnosti, které byly žalovaným zvažovány, a které doplnily skutečnosti, které byly zvažovány správním orgánem prvního stupně, z jehož rozhodnutí vyplývá, jak byly tyto hodnoceny. Z obou rozhodnutí vyplývá, jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností a postup správního orgánu nevykazuje žádný exces ani prvky svévole, zdejší soud shledává uloženou sankci ve výši 4.000 Kč úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.

67. Soud podle soudu není jediným důvodem vyšší sankce to, že řidič, *byl by sankcionován přísněji, než provozovatel vozidla, neboť by byl postižen těž záznamem bodů a v případě recidivy též zákazem činnosti*, neboť důvody jsou doplněny i v napadeném rozhodnutí. Soud nadto úvahy správního orgánu první stupně rámcově akceptuje, zejména v nyní projednávané věci. Je třeba si uvědomit, že řidič motorového vozidla spáchal zásadní přestupek, a to že projel křižovatku ve chvíli, kdy svítil červený signál Stůj! a ve chvíli, kdy (jak je patrné z videozáznamu ve správním spise) byl na křižovatce významný provoz včetně chodců. Nerespektování červeného signálu Stůj! je i v rámci bodového hodnocení chápáno jako jeden ze závažnějších přestupků, přičemž není žádný důvod, aby byl marginalizován v rámci sankce provozovateli vozidla. Žalobce podniká v rámci autodopravy, přestupek byl spáchán nákladním motorovým vozidlem, bezpochyby užívaným při podnikání žalobce, a pro soud je dosti iluzorní představa, že by žalobce nevěděl, kdo jeho motorové vozidlo řídil, a je proto podle názoru soudu zcela v souladu s preventivním charakterem sankce, pokud správní orgán prvního stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím uložil sankci nad polovinou sazby tak, aby žalobce důsledněji trval na dodržování předpisů při užívání jeho vozidel při provozu na pozemních komunikacích.

Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti

68. Žalobce namítal, že výrok správního rozhodnutí neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno, neboť ve výroku bylo konstatováno toliko porušení § 10 zákona o silničním provozu, který je normou s blanketní dispozicí, a porušení § 4 odst. 2) zákona o silničním provozu, který je také normou s blanketní dispozicí.
69. Ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je ve výroku napadeného rozhodnutí specifikováno takto: „[...] jako provozovatel vozidla [...] v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená silničním zákonem [...]“.
70. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
71. Zdejší soud dospěl k závěru, že žalovaný řádně citoval ustanovení právních předpisů (k otázce formulace skutkové věty viz níže). Je pravdou, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení, na které je navázáno přesné slovní vyjádření určitého odstavce, měl být zhodnocen jako nedostatečný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil veškeré požadované znaky. Výrok napadeného rozhodnutí sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec, ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít, a to i s ohledem na navazující detailní popis skutkového jednání nezjištěného řidiče, žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.

72. Ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla se detailně zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46. Jasně konstatoval, že:

„I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.

II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

73. V nyní posuzované věci konfrontoval zdejší soud napadené rozhodnutí s požadavky citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.
74. Žalovaný uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy RedCon dne 23. 1. 2015 v 12:55 hodin v obci na křižovatce ulic-.....-..... ve směru jízdy z ulice Jiráskova k ulici Uvedl i to, že porušení pravidel silničního provozu se měl dopustit neustanovený řidič vozidla RZ tím, že nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ – povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“. Tím mělo dojít dle žalovaného k porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 téhož zákona. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
75. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v jím posuzované věci v konkrétní situaci uvedl: „Z výrokové části vůbec neplyne, jakou normu stěžovatel porušil; neplyne z ní ani to, že se delikt stěžovatele týká neoprávněného zastavení nebo stání na přechodu pro chodce. Magistrát se proto dopustil při vymezení právní kvalifikace stěžovatelova deliktu ve výrokové části rozhodnutí takové chyby, která má za důsledek nezákonnost rozhodnutí.“
76. V nyní posuzované situaci je ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno jednak ustanovení § 10 silničního zákona (odkazující norma) a zároveň je ve výroku ale uvedeno i ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, dle kterého *Při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní*

informace. Soud nesouhlasí s tím, že by z napadeného rozhodnutí nebyla patrna povinnost, kterou žalobce porušil. Uvedené ustanovení jasně uvádí, čím je povinen se účastník provozu řídit a zároveň ve výroku napadeného rozhodnutí je jasně uvedeno, jaká z uvedených povinností byla porušena, a to povinnost respektovat signál s červeným světlem „Stůj!“, tedy povinnost respektovat světelný signál. Žalobce se zde pohybuje v argumentačním kruhu, neboť je sice zřejmé, že citované ustanovení neupravuje způsob chování řidiče v reakci na např. světelné nebo akustické signály, avšak skutková podstata přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu vychází z toho, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.

77. Přestupkem není porušení povinnosti dle ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, dle kterého *při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením, nýbrž porušení povinnosti respektovat obecně světelné signály. Ustanovení § 70 odst. 2 zákona o silničním provozu tak pouze definuje, jakým způsobem má řidič reagovat na ten který světelný signál, který je povinen řidič respektovat dle ustanovení § 4 téhož zákona. Za této situace považuje soud za dostačující, pokud žalovaný v rámci výroku porušenou povinností v rámci skutkové věty uvedl slovně (nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“ – povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“), a následně v rámci právní věty řádně uvedl porušené ustanovení § 4 zákona, na které odkazuje skutková podstata přestupku, a následně v odůvodnění odkázal i na ustanovení § 70 zákona upravující povinné reakce řidiče na světelné signály.*
78. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.
79. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
80. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 27. dubna 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.